

søpanteret går forud for alle andre hæftelser i skib, og svarer således til den gældende retstilstand. Om prioriteten for udenlandske, ikke-konventionsbestemte søpanterrettigheder, jfr. nedenfor ad forslaget § 247. Søpanteretten giver ingen fortrinsstilling ved fordeling af ansvarsbegrænsningssummen i henhold til kap. 10, jfr. gældende § 256, stk. 3. Når ansvarsbegrænsningsbeløbet er betalt, eller sikkerhed er stillet i medfør af gældende § 257, er søpant for fordringer, der omfattes af betalingen eller sikkerhedsstillelsen, bortfaldet.

I *stk. 2* fastsættes den indbyrdes prioritet imellem de enkelte søpanterrettigheder i overensstemmelse med den rækkefølge, hvori de er nævnt i forslaget § 244, nr. 1-5, idet dog de under nr. 5 nævnte tilfælde af søpant for krav på bjærgeløn m. v. går forud for alle søpanterrettigheder, der opstod, før de pågældende fordringer på bjærgeløn m. v. opstod. Er der flere krav af samme type, d. v. s. nævnt under samme nr. i § 244, vil de indbyrdes være ligestillet. For de under nr. 5 nævnte krav, bjærgeløn m. v., gælder der også her en undtagelse,⁹ idet disse krav fyldestgøres således, at de yngre går forud for de ældre. Konventionen, art. 5,4, kan på dette punkt give anledning til fortolkningsproblemer for så vidt angår bidrag til almindeligt havari, der er nævnt i § 244, nr. 5, idet konventionen her bestemmer, at krav på bidrag til almindeligt havari skal anses for opstået den dag, havarihandlingen udførtes, medens krav i anledning af bjærgning skal anses opstået den dag, bjærgningen blev afsluttet. Denne forskel i angivelsen af tidspunktet for kravenes opståen er uheldig, da bjærgeløn ofte fordeles ved almindeligt havari og udgør en del af havariomkostningerne. Konventionen indeholder her en fortolkningsvivl. Under de fælles nordiske drøftelser har der været enighed om, at man ikke i lovtæksten burde tage stilling til spørgsmålet, men at afgørelsen måtte overlades til praksis.

Til § 246.

Bestemmelsen svarer til konventionens art. 7,2, hvorefter søpanteret følger skibet uanset ændringer i ejerforholdene eller registreringen. Vedrørende tvangsauktionen, der i den gældende lov er beskrevet i § 270

henvises til forslaget § 249 og bemærkningerne dertil.

Stk. 2 erstatter den gældende § 274, idet man dog har udvidet bestemmelsen til udover søpanterettens bortfald også at omfatte de tilfælde, hvor søpanteretten ved frivillig overdragelse af et skib til en udenlandsk erhverver får en ringere prioritätsstilling. Som et eksempel på, at der hviler søpanteret på skibet, som overdrageren ikke havde personligt ansvar for, kan nævnes det tilfælde, at søpanteretten er opstået, medens skibet sejler på „bare boat“ eller tidscerteparti. Sælger ejeren i en sådan situation skibet til en udenlandsk erhverver, kan det tænkes, at vedkommende fremmede stat ikke har ratificeret konventionen og derfor ikke anerkender søpanteretten eller giver den samme prioritätsstilling som konventionen. I så fald bør overdrageren, som ellers ville blive beriget på søpanthaverens bekostning, være ansvarlig for betalingen af fordringen.

Til § 247.

Ifølge konventionens art. 6 gives der mulighed for i den nationale ret at indrømme søpanterrettigheder og tilbageholdsrettigheder for krav, der ikke omfattes af listen over søpanterrettigheder i henhold til konventionen, jfr. forslag til § 244, stk. 1. Konventionen fastslår imidlertid, at sådanne søpanterrettigheder skal have prioritet såvel efter konventionens søpanterrettigheder som efter registrerede panterrettigheder, samt at sådanne tilbageholdsrettigheder ikke må påvirke fuldbyrdelsen af de af konventionen anerkendte søpanterrettigheder og panterrettigheder. Man har imidlertid ikke ment, at der er behov for at indrømme sådanne særlige rettigheder.

Den eneste undtagelse fra reglen om sådanne rettigheders prioritet er en tilbageholdsret som hjemles i et lands lovgivning for værftets krav i forbindelse med bygning eller reparation af skibe. Sådanne rettigheder kan gives med prioritet efter konventionens søpanterrettigheder, men forud for alle andre rettigheder. Ifølge gældende dansk ret må værftets tilbageholdsret vist nok antages at gå forud for søpanterrettigheder. Man har derfor, som det fremgår af forslaget § 247, fundet det rimeligt at benytte sig af adgangen til i det mindste at bevare tilbageholds-